

Smuk vandring i Etiopiens vilde bjerge

Forrevne tinder, kaktustræer og langhårede galada-aber. Simien-bjergkæden i det nordlige Etiopien er en kilde til stadig fascination. FRI snørede vandrestøvlerne og tog på vandretur i de spektakulære omgivelser.

AF NIELS BOEL • FRI@BERLINGSKEMEDIA.DK

Foto: Niels Boel

Vi starter i de tidlige morgentimer og kører i en firehjulstrukken Jeep af asfaltvejen fra den luksuriøse Limalimo Lodge, hvor vi har overnattet de sidste par nætter. Målet er Simien Nationalpark. Efter en snes kilometer slår asfalten over i grus. Enkelte huse klamrer sig til bjergskråninger, der hæver sig over golde dale, og efter halvanden times kørsel er vi i landsbyen Sankaber. Her venter det trekking-team, som skal være vores selskab de næste par dage.

Når man vandrer i nationalparken, skal man nemlig være ledsaget af en guide og en såkaldt *scout*; en ranger bevæbnet med riffel. Vi har også hyret kok, æsler og æseldrivere, og snart er vi på vej ud i bjergene med vores mellemstore følge.

På begge sider af stien skyder nøgne stammer i vejret og krones af en slags kaktus. Vi har

snart en dyb kløft på vores venstre side og kan se ned til dalen langt under os. I det fjerne rejser Simien-bjergene sig med deres spektakulære, savtakkede tinder. Jorden er rødlig og sandet. Solen brænder, og skyggerne er få. I en canyon er der et vandfald, men strålen er tynd: Det er slutningen på den tørre tid.

Efter nogle timers vandring slår vi teltene op i Gech-lejren, som blot består af en grønmalet hytte i 3600 meters højde. Her lå tidligere en landsby, men de 600 indbyggere blev forflyttet til den nærliggende by Debark for at sikre nationalparken, fortæller guiden Gismu.

Bjergtinder som papirklip

Vores ben er ømme efter vandringen, men vi vælger alligevel at gå op ad en skrånning, og det viser sig at være alle strabadserne værd: Fra toppen af bjerget har vi panoramaudsigt over Simien-bjergene. Synet er forunderligt. Det

virker næsten, som om de høje tinder er klippet ud af papir.

I dalen langt under os løber en flod, og der hænger en sky af røg over dalen. Det er den tid på året, hvor folk i landsbyerne brænder bevoksningen af for at få mest muligt udbytte af den forestående regntid.

Næste morgen får vi serveret grød og pandekager tilberedt af vores kok. Hele natten har vi hørt en høj snorken. Det viser sig, at vores ranger Zodu trods nattens kulde har sovet uden for vores telte med sin riffel, rullet ind i sit tæppe oven på et gedeskind, for at beskytte os.

Om det var måske med god grund: Vi spotter fire etiopiske ulve, som gemmer sig i græsset ganske tæt på lejren. Disse ulve holder til på det høje plateau foran os, og lever blandt andet af de mange bjergrotter heroppe. De iler væk, da vi nærmer os for at tage billeder.

Overalt i Afrika og specielt i Etiopien er na-

tionalparker truet af befolkningspres fra nærliggende landsbyer. De lokale befolkninger ønsker helt naturligt at udvide deres råderum og bruge nationalparkens ressourcer som forrådskammer.

"Vi prøver hele tiden at gøre folk mere bevidste om at respektere nationalparken," forklarer Gismu. Nationalparken sørger for, at de lokale skiftes til at blive hyret som guides, så flest muligt får mulighed for at få en indtjening.

Klipper med fantastisk udsyn

Klokken er lidt over 10, da vi gør holdt på et klippefremspring. Dalens bund ligger 600 meter under os. Rundt om os er der flere kaktustræer, der, sammen med de sammenfiltrede lyngplanter, er nogle af de få vækster, som kan vokse her i denne højde.

Fra en nærliggende landsby kommer tre bønder trækkende med deres æsler. De indsamler græs til at lave reb med, forklarer Gismu. Vi er

Værd at vide

Etiopien har ikke havadgang og kan ikke konkurrere med Kenya og Tanzania, når det gælder badesteder og dyreparker. Til gengæld kan du opleve de klippeudskårne kirker i Lalibela, slottene i Gondar - og naturligvis Simien Nationalpark.

Rejse til Etiopien

Du kan flyve fra København til Addis Abeba med Ethiopian Airlines med en mellemlanding i Wien.

Bedste rejsetidspunkt

Undgå regntiden i juli og august. I starten af april kan der være en del røg i luften som følge af afbrænding af marker op til den korte regntid i april.

Overnatning i Simien Nationalpark

Limalimo Lodge ligger spektakulært med udsigt over Simien-bjergene. Man kan også selv organisere sin vandretur sammen med nationalparkens kontor og overnatte i telte.

Bjergvandring

Trekking kan organiseres gennem Limalimo Lodge, som kan sørge for alt fra telte til transport.

FRI's udsendte skuer ud over Simien-bjergene.
Foto: Sebastian Rodas

stadig i bunden af slugten, og begynder nu vandringer op mod toppen, som ligger i 4070 meters højde.

Vi sveder tran, og koncentrerer os bare om at gå fremad og holde vejrtæknungen regelmæssig. Vi går med bøjet hoved og ser de gule og hvide blomster, sten, jord, græs og muldyrskrementer. Så når vi op til et klippefremspring, hvor vi kan løfte blikket. Der er et forbjerg med masser af kaktustræer, og vi kan se ned til det plateau, vi vandrede på tidligere. Vi opdager, at der er en hel koloni af galada-aber - stærkt behårede bjergaber - tæt på. Der er omkring firs af dem, og de skræpper højt af hinanden. En forbløffende scene, og man kan næsten få følelsen af, at vi er til stormøde med vores forfædre engang i tidernes morgen. Men pludselig er mødet hævet, og de kravler ned af den lodrette klippevæg - mange med unger på ryggen.

Vi går det sidste stykke op til bjergets top. Der er lidt vind og en friskhed i luften her, selvom solen slår hårdt. Vi kan se dalen langt nede under os, hvor der er to brande i gang. På bjerget på den anden side af dalen, kan vi se en lille klynge af huse, og længere væk endnu strækker de karakteristiske Simien-bjerge sig. De ligner aflange sandbjerge med et virvar af tinder, uskarpe i den støvede dis som et fatamorgana.

Pludselig stopper vi alle op. På klippebjerget over for os står en walia ibex, en særlig type stenbuk, som kun findes i Etiopien. Den står og troner majestætisk over os med sine enorme horn. Vi er alle som lammede ved synet af nationalparkens mest forunderlige dyr; Kongen over Simien. Vi deler et øjeblik af stilhed og ærefrygt for dyret, og så hopper den ned i slugten og forsvinder. Vi fortsætter også vores vandring, vi skal videre til næste lejr.

Limalimo Lodge: Enkel luksus i vilde omgivelser

Det lille luksusressort Limalimo Lodge ligger på kanten af den etiopiske nationalpark Simien og er et perfekt udgangspunkt for nogle dages vandring i det svimlende smukke bjergområde.

AF NIELS BOEL - FRI@BERLINGSKEMEDIA.DK

Månen svæver over Simien-bjergkæden. Fra terrassen på Limalimo Lodge har vi udsigt hele vejen rundt til de spektakulære bjerge, der gennemskærer horisonten som vældige katedraltårne.

Bjergaber skræpper i en eukalyptuslund tæt på. Det er ved at være aften, og himlen antager nu et lilla skær under månen. I det fjerne kan vi høre musik i en landsby nede i dalen, mens resortets generator summer monotont.

Ressortets 14 værelser ligger spredt i na-

turen under terrassen og restauranten. Alle er holdt i en nærmest skandinavisk, enkel stil med masser af lysindfald, rene linjer og et enkelt design.

Det er seks år siden, at to tidligere etiopiske bjergguides besluttede at oprette dette luksusresort ved Etiopiens mest opsigtsvækkende nationalpark. Turismen gik helt i stå i corona-årene fra 2020 til november 2022. Her var landet hærget af en blodig borgerkrig, og fronten var kun 30 kilometer længere mod nord. Men nu er freden vendt tilbage, og det samme er turisterne.

Foto: Niels Boel

Foto: Niels Boel

Etiopiens kristne hjerte

Klippekirkerne i Lalibela tiltrækker hvert år tusindvis af ortodokse kristne. FRI tog på et to dages langt roadtrip gennem Etiopien for at opleve det sagnomspundne pilgrimssted.

TEKST & FOTO NIELS BOEL - FRI@BERLINGSKEMEDIA.DK

Jeg forlader hovedstaden tidligt om morgenen for at undgå trafikkaosset, der sætter ind allerede fra morgenstunden.

På vej ud af byen passerer man huse, som står ufærdige eller delvist ligger i ruiner. Der er søjler uden tag, boligblokke, hvor etager mangler. Landskabet begynder efterhånden at åbne sig. Det er kuperet og grønt – den første regntid er sat ind. Trafikken tynder ud, og der er mange hestevogne.

Efterhånden er der flere og flere dyr: køer, geder, får. Der er nu huse med stråtekte tag og mure af tørret jord, græs og kviste. Folk går rundt med plov på markerne.

Da vi ankommer til den tredje kontrolpost, lyser chaufføren op, da han ser, at det er amhara-soldater. Dem kan man stole på, siger han, som selv tilhører amhara. Det er én ud af de 80 forskellige etniske grupper, der er i Etiopien.

Chaufførens store bekymring for rejsen er benzin. Det skulle efter sigende være en mangelvare her nord for hovedstaden. Han har derfor dunke med benzin på sædet foran i bilen, og på hele turen må vi indimellem gøre holdt, så han kan forhøre sig om benzinpriser.

Den 800 kilometer lange rejse over land til Lalibela er et kalejdoskopsk billedorgie, der folder sig ud uden for vinduet. Kameler spiser af trækroner i vejkanterne. Gamle mænd står med deres stok iført hvide kjortler og med halstørklæder svunget om hovedet. Kvinder i farverige sjaler, tørklæder og kjoler slæber på gule vanddunke. En mand troner på sin æseltrukne kære, mens han ivrigt taler i mobiltelefon.

Chaufføren har sin egen dagsorden. Han er meget religiøs, fortæller han. Den etiopiske påskehøjtid nærmer sig, og langs vejen er der opstillet små, improviserede kapeller. Han standser bilen og lægger penge i en raslebøsse, som nogle børn står med, for derefter at ile hen til kapellet for at kysse det og løbe tilbage til bilen igen.

Kirker i klipperne

På andendagen når vi til den sagnomspundne bjerglandsby Lalibela. Området er et helligt sted for millioner af kristne ortodokse. Her er elleve kirker, som er blandt de mest

imponerende bygningsværker i Afrika syd for Sahara. Kirkerne er skåret ud af klippebjerget. Deres indre – søjler, alter, gange – er alle udhulet af den samme klippeblok med en ufattelig præcision.

Etiopien har officielt været kristent siden det tredje århundrede. Ifølge overleveringen var det den etiopiske Kong Lalibela, som efter et besøg i Jerusalem i år 1187 besluttede at opføre et "Nyt Jerusalem" i byen, som i dag er opkaldt efter ham. Den lille by blev af UNESCO erklæret en del af verdens kulturarv allerede i 1978.

Vi vælger at opleve den tidlige morgenmesse i kirken Biete Medhane Alem. Den er angiveligt verdens største *monolitiske* kirke, altså en kirke, som er hugget ud af en enkelt klippe. Bygningen er i dag så medtaget af tidens tand, at der meget kontroversielt er opført et beskyttende tag og moderne stillads rundt om den for at holde den oppe.

Inde fra kirken høres en monoton kirkesang, som lyder som en uendelig messen. I det mørke kirkerum filtreres solens første stråler ind ad små vinduer, der er udhugget som kors. Højdepunktet er, da præsterne velsigner folk med det berømte syv kilo tunge Lalibela-kors af guld.

De troendes ansigter og hvide kjortler lyser silkeagtigt i skæret fra røgelse og faklernes lys, som var det et maleri af renessancemaleren El Greco. Kvinderne er placeret for sig selv med tildækkede hoveder, og der er sovende børn på gulvet, som er dækket af tæpper. Rummet fyldes med duften af røgelse og lyden af tromme og sang fra hundreder af pilgrimme svøbt i hvide kjortler.

Transport til Lalibela

FRI kørte i bil fra Addis Abeba til Lalibela. En tur, der tager to dage. Man kan også flyve dertil på 40 minutter i et propelfly fra Etiopiens hovedstad Addis Abeba.

